

ligt at betænke, at netop nu var Tiden, hvorpaa dette Spørgsmaal bedst kunde ordnes. Der var en Tid, da der var Tale om den constitutionelle Udvikling; dengang vare de samme Mænd, som ere imod denne Lov, ogsaa imod den constitutionelle Udvikling. Der blev dengang sagt til dem: Søg at komme til en Forsatning, medens Tiderne ere rolige; I ville da ganske anderledes faae de Ønsker, I maatte nære, tilfredsstillende! men de agtede ikke derpaa, og jeg tvivler meget om, at den Forsatning, vi have faaet, tilfredsstiller deres Ønsker. Det vil lede til en Gjentagelse af det Samme, om de nu slyde dette Spørgsmaals Løsning fra sig og kaste det hen til Hazard. I denne Henseende er der den Lighed med Fæstelovgivningens Gjenstand, som jo bestaaer i Hazardcontracter, at dette Forholds endelige Skæbne vil blive sat paa Hazard, dersom man ikke i Tider, som de nærværende, alvorligt tager fat paa Sagens Ordning.

**C. C. Møller:** Hvor jeg seer Noget, der er indviklet, ønsker jeg, det maa blive udredet. Da nu Indenrigsministeren har sagt om Fæsteforholdet, at det er et forqvaklet og forviklet Forhold, og det Samme ofte er blevet sagt af Folket igjennem dets Repræsentanter, seer jeg ikke rettere, end at baade Regjering og Folk ere enige om, at det er et forqvaklet og forviklet Forhold, der vistnok bør udredes, især da det griber ind i saa Manges Velfærd. Jeg troer, at, naar Rigsdagen stemmer for Lovforslaget, vil der gives en Impuls og et Stød til, at vi faae dette forviklede Forhold udredet, og derfor skal jeg give min Stemme til det.

**Moung:** Naar jeg agter at stemme for dette Lovforslag ved den endelige Afgjørelse, er det mindre af Hensyn til dets Indhold — jeg skal ikke tillade mig nogen Kritik derover, hvortil jeg ikke tiltroer mig tilstrækkelig Kundskab, jeg vil kun sige Saameget, at jeg troer, at der kunde tænkes en anden Afgjørelsesmaade, der medførte færre Ulemper, — men væsentligt, fordi jeg anseer det for Folkethingets politiske Pligt at fremme denne Sag, og det af 2 Grunde. For det Første ligeoverfor Regjeringen. Det er desværre kun altfor sandt, at vi ere komne ind i en Tilstand, hvor vi ikke have nogen parlamentarisk Regjering; men der er dog ikke den Forskel imellem en constitutionel og en parlamentarisk Regjering, at den sidste aldeles kan tilfidesætte Hensynet til Folkerepresentationens bestemt udtalte Ønsker og Billie. Saa snart en Regjering troer at kunne gjøre det, er den ovre i et Spor, som ikke er constitutionelt, og jeg troer derfor, at den nærværende Regjering med Hensyn til denne Sag er kommen over i et saadant Spor. Efterat der nemlig forelaa en næsten eenstemmig Udtalelse fra begge Thing, burde Regjeringen ikke have skudt denne Sags Ordning fra sig. Den Indenrigsminister, der kort efter tiltraadte, har nu vel, hvad der jo er bekjendt, gjort et Forsøg paa at ordne denne Sag; men, efterat han er afgaaet, har man taget Sagen saaledes ligeoverfor os, at man ikke har villet udtale nogensomhelst Mening derom, ikke har villet paatage sig nogen Forpligtelse til at ordne den i en nær Fremtid. Jeg troer, at Regjeringen havde skyldt os at udtale sin Mening om Sagen, at udtale den Hovedanskuelse, hvorfra den troede, der burde gaaes ud ved dens Ordning.